

JURISDICTION MATTERS IN ARBITRATION: DUE PROCESS RIGHTS AND SPECIFIC AUTHORITY OF REPRESENTATIVE

**Tahkimde
Yargı Yetkisi
Sorunları:
Adil
Yargılanma
Hakkı ve
Temsilcinin
Özel Yetkisi**



AT ITS CORE, ARBITRATION IS A FORM OF DISPUTE RESOLUTION, which is the private, judicial determination of a dispute, by an independent third party. Arbitration is a procedure in which a dispute is submitted, by agreement of the parties, to one or more arbitrators who make a binding decision on the dispute. In choosing arbitration, the parties opt for a private dispute resolution procedure instead of going to court and grant a particular jurisdiction to an arbitral tribunal through an arbitration clause or a separate agreement. In the case any dispute arises between the parties, one party would apply for an arbitration case within the framework of such arbitration clause or agreement. In such event, it is common practice in arbitration systems that the other party challenges the jurisdiction of the relevant arbitral tribunal by raising various claims regarding the arbitration procedure. Accordingly, such jurisdictional claims should be dealt by arbitral tribunal prior to the merits of the dispute at issue.

This article will focus on two jurisdiction claims namely, violation of due process and absence of specific authority, which may arise in the event that there is more than one person in one party to the relevant dispute.

VIOLATION OF DUE PROCESS RIGHTS : NOTIFICATION TO ALL PARTIES

In arbitration, when a dispute is brought to an arbitration institution/centre, the institution/centre of which the rules are applied according to the agreement between the parties should inform the respondents within a time period following its receipt of the request for arbitration of the claimant and this notification should be made to all relevant parties of the said agreement by all means specified in the agreement or in the rules of the relevant arbitration institution. If these means are not followed properly, the parties can claim that the jurisdiction should be declined for violation of due process rights. Accordingly, for instance, in the event that respondents are more than one person, and if such notification is made to only one of them, the others can claim that all respondents were not given proper notice of the initiation of the arbitral proceedings and that their due process rights were therefore violated. Therefore, they can claim that the arbitral tribunal should decline jurisdiction over all respondents. In order to prevent this situation, the claimant should provide to the arbitration institution in its request for arbitration the correct contact details of all respondents or their representatives. If the contact details provided by the claimant are not correct, all respondents become unable to be served effective proper notice in accordance with rules of the arbitration institution or agreement and they fail to have a proper opportunity to participate in the arbitration process, for instance the appointment process of the

TEMEL ANLAMDA TAHKİM, ÖZEL VE ADLİ BİR UYUŞMAZLIĞIN bağımsız bir üçüncü kişi tarafından çözülmesidir. Tahkim, bir uyuşmazlığın, taraflarca anlaşarak bağlayıcı bir karar verecek olan bir veya birkaç hakeme çözüm için sunulması yöntemidir. Taraflar tahkim yolunu seçerek, mahkemeye gitmek yerine daha özel bir uyuşmazlık çözüm yöntemini tercih ederler ve sözleşmelerindeki tahkim maddesiyle veya ayrı bir tahkim anlaşmasıyla bir hakem heyeti özel yargı yetkisi tanıyabilirler. Taraflar arasında herhangi bir uyuşmazlık ortaya çıktığı takdirde, taraflardan biri söz konusu tahkim maddesi veya anlaşması çerçevesinde tahkime başvurabilecektir. Böyle durumlarda diğer tarafın, ilgili hakem heyetinin yargı yetkisine, tahkim usulüne yönelik çeşitli iddialar öne sürerek itiraz etmesi, tahkim sistemlerinin tatbikinde çokça karşılaşılan bir durumdur. Dolayısıyla, söz konusu yargı yetkisine ilişkin iddialar tahkim konusu uyuşmazlığın esasına girilmeden, yine hakem heyeti tarafından ele alınmalıdır.

İşbu makale, tahkimin yargı yetkisine karşı ileri sürülebi- lecek iki iddiaya odaklanmaktadır: ilgili uyuşmazlıkta bir tarafta birden fazla kişi bulunduğu ortaya çıkabilecek olan “adil yargılanmanın ihlali” ve “özel yetkinin yokluğu”.

ADİL YARGILANMA HAKKININ İHLALİ: TÜM TARAFLARA BİLDİRİM YAPILMASI

Tahkimde bir uyuşmazlık bir tahkim kuruluşuna/merkezine getirildiği zaman, taraflar arasındaki sözleşme uyarınca uyuşmazlığa kurallarının uygulanacağı belirlenmiş olan bu kuruluş/merkez, davacının tahkim talebinin kendisine ulaşmasını müteakip davalıyı bilgilendirmeli ve bu bildirim söz konusu sözleşmede veya ilgili tahkim kuruluşunun kurallarında belirtilmiş tüm ilgili taraflara yapılmalıdır. Eğer bu bildirim usulüne uygun olarak yapılmazsa, taraflar adil yargılanma hakkının ihlali sebebiyle yargı yetkisinin reddinin gerektiğini iddia edebileceklerdir. Dolayısıyla, uyuşmazlığa taraf olan birden çok davalı olması ve söz konusu bildirim sadece bunlardan birine yapılması halinde, diğerleri, bütün davalılara tahkim sürecinin başladığına ilişkin bildirim yapılmadığını ve bu sebeple kendilerinin adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini ileri sürebileceklerdir. Bu sebeple, davalılar hakem heyeti tüm davalılar için yargı yetkisinin reddinin gerektiğini iddia edebileceklerdir. Bu durumun önüne geçmek için, davacı yapacak olduğu tahkim talebinde, tahkim kuruluşuna/merkezine davalıların veya temsilcilerinin tümünün iletişim bilgilerini tam ve doğru olarak belirtmelidir. Davacı tarafından sağlanan iletişim bilgileri doğru değilse, tüm davalılar tahkim kuruluşu/merkezi kuralları veya sözleşme uyarınca bildirimleri usulüne uygun olarak alamayacak hale gelir ve tahkim sürecine usulüne uygun katılma imkanlarına, örneğin taraflar tarafından atanacak hakemlerin atanmaları sürecine katılma imkanına sahip

party appointed arbitrators. Therefore, the respondents can claim that the arbitral tribunal should decline its jurisdiction.

However, if one of the respondents has signed the agreement on his own behalf and on behalf of the other respondents, as a representative, it can be argued that the representative was authorized to receive notifications under the agreement on behalf of all respondents and that if the respondents are fully aware of the initiation of the arbitration proceedings, the respondents' allegation that the contact details provided by the claimant did not belong to all the respondents would be contrary to the principles of estoppel and good faith. More specifically, if the parties exchanged their correspondence through the same contact details it is likely that the arbitral tribunal would find this claim baseless and contrary to principles of estoppel and good faith. Therefore, the claimant can argue that the respondents failed to participate in the arbitration process, not because of the claimant's failure to notify all respondents but for instance they failed to appoint an arbitrator within the time granted by the arbitration institution/centre by their default, therefore the due process rights of the respondents were not violated.

olamazlar. Bu sebeple, davalılar, hakem heyetinin yargı yetkisini reddetmesi ve yetkisizlik kararı vermesi gerektiğini ileri sürebilir.

Bununla birlikte, eğer davalılardan biri sözleşmeyi kendisi ve diğer davalıların temsilcisi olarak onlar adına imzalamışsa, davalı temsilcinin sözleşme tahtındaki bütün bildirimleri diğer tüm davalılar adına almaya yetkili olduğuna ve davalılar tahkim sürecinin başlangıcından tamamen haberdar ise bu davalıların, davacı tarafından sağlanan iletişim bilgilerinin tüm davalılara ait olmadığına dair iddialarının “iyi niyet” ve “itiraz hakkının düşmesi (*estoppel*)” prensipleriyle çatıştığı iddia edilebilecektir. Daha açık belirtmek gerekirse, eğer taraflar yazışmalarını daha önce aynı iletişim bilgileri üzerinden yapmışlarsa, hakem heyetinin söz konusu iddiaları yersiz ve “iyi niyet” ve “itiraz hakkının düşmesi (*estoppel*)” prensiplerine aykırı bulması muhtemeldir. Bu sebeple, davacı, davalıların tahkim sürecinde yer alamamaları durumunun, kendisinin tüm davalılara bildirim yapmaması sebebiyle değil, kendilerinden kaynaklanan bir sebeple, örneğin kendilerine verilen sürede kendi ihmalleri ile hakemleri atamamaları sebebiyle ortaya çıktığını, dolayısıyla adil yargılanma haklarının ihlal edilmediğini ileri sürebilir.





Consequently, if the request for arbitration is served to the respondents at the contractual notification address provided in the agreement or the request for arbitration itself specifies the contact details of the respondents which the parties generally exchanged correspondence through and especially one of the respondents acknowledged the receipt of the request for arbitration on behalf of the respondents stating that “they” received the document, it is likely that the arbitral tribunal would resolve that the due process rights of the respondents were not violated. Furthermore, if the respondents did not raise any objection to any part of the arbitration process stating that they were unable to do so because of the violation of their due process rights within the particular time period they were granted, they can not subsequently raise this objection. For instance, during the appointment of the arbitral tribunal, if the respondents did not raise any objection to the appointment on the grounds that they were not notified of, at any stage of the appointment process or challenge him under the rules of the relevant arbitration institution/centre, they would be considered to have actively participated in the proceedings according to the rules in

Sonuç olarak, eğer tahkim talebi davalıların sözleşmede sağlanan bildirim adreslerine gönderildiyse veya tahkim talebinin kendisi tarafların ve davalıların genellikle kendi aralarındaki yazışmalarını yaptıkları adresleri belirtiyorsa ve özellikle davalılardan biri tahkim talebini davalılar adına teslim aldığını, “hepsinin teslim aldığını” belirterek kabul ettiyse, hakem heyetinin, davalıların adil yargılanma haklarının ihlal edilmediğine karar vermesi muhtemeldir. Ayrıca, davalılar tahkim sürecinin herhangi bir aşamasına adil yargılanma haklarının ihlal edilmesi sebebiyle katılmadıklarına dair itirazlarını kendilerine verilen sürelerde yapmazlarsa, sonradan bu itirazda bulunamazlar. Örneğin, hakem heyetinin atanması sürecinde, atama sürecinin herhangi bir aşamasında davalılar söz konusu atamaya, kendilerine bildirim yapılmadığı gerekçesiyle itirazda bulunmazlarsa veya ilgili tahkim kuruluşunun kuralları çerçevesinde hakemi reddetmezlerse, hakem heyeti atanma sürecinde söz konusu işlemlere aktif olarak katılmış sayılacaklardır. Bu durumda, hakem heyeti, davalıların iddialarının adil yargılanma hakkının ihlalini ispat edecek düzeyde olmadığına dolayısıyla yargı yetkisine karşı ileri sürülecek iddiaların haksız olacağına karar verme

the process of the appointment of the arbitral tribunal. In this respect, the tribunal will intend to decide that the respondents’ allegations do not amount to demonstrating a violation of their due process rights; therefore this jurisdiction claim would be meritless. However, all arbitral tribunals would have to review the facts and the evidence on the record for each case separately to decide on such claim.

ABSENCE OF SPECIFIC AUTHORITY OF THE REPRESENTATIVE: BINDING EFFECT OF THE ARBITRATION AGREEMENT/CLAUSE

In the case that an arbitration agreement or an agreement including arbitration clause which is governed by Turkish law, is signed by only one of the respondents as representative of all of them, another jurisdiction objection of the other respondents may be the absence of specific authority of the representative on the grounds that the agreement including an arbitration clause or arbitration agreement would be only valid and binding on the signatory, not the other respondents. Pursuant to the mandatory provision of Article 504 (3) of the Turkish Code of Obligations numbered 6098 in order for the arbitration agreement to be enforceable against the respondents, specific authority authorizing the signing of agreements for the purposes of arbitral proceedings should be given by the respondents to their representative. In other words, the general authority conferred to the representative does extend to the arbitration agreement unless it is specifically stated. Accordingly, it can be claimed that the authority conferred upon the representative in an agreement including arbitration clause only applies to the obligations arising under the agreement which has to be treated separately from the arbitration agreement. Moreover, even if the formal validity of the arbitration agreement is subject to the *lex arbitrii*, which may be different from governing law of this agreement, Turkish Law, the legal capacity of the representative in relation to his representation would be subject to the Turkish substantive law. Therefore, Turkish law would be applicable to the validity of the arbitration agreement, not because it would be applicable to the main agreement, but solely because of the relationship between the representative-represented person arising from the power of attorney. In conclusion, it could be alleged that in the absence of a specific authority as required under Turkish Law granted to the representative, the underlying arbitration agreement would be only valid and binding on the signatory himself, the representative.

However, if the history of the negotiations of the agreement between the parties demonstrated that the respondents have consented to be bound by the arbitration agreement, and if the respondents never objected to nor

eğiliminde olacaktır. Bununla birlikte, tüm hakem heyetleri, vakıaları ve delilleri her dava için ayrı ayrı değerlendirecek, söz konusu iddialar üzerine bir değerlendirme yaparak karar vermek zorundadır.

TEMSİLCİNİN ÖZEL YETKİSİNİN YOKLUĞU: TAHKİM ANLAŞMASININ/MADDESİNİN BAĞLAYICI ETKİSİ

Türk hukukuna tabi olan bir tahkim sözleşmesi veya tahkim hükmü içeren bir sözleşme sadece bir davalı tarafından diğerlerini de temsil etmek suretiyle imzalanırsa, burada diğer davalıların yapabileceği diğer bir yargı yetkisi itirazı da, tahkim sözleşmesinin veya tahkim kuralı içeren sözleşmenin sadece imza sahibi açısından geçerli ve bağlayıcı olacak olması sebebiyle temsilcinin özel yetkisinin yokluğudur. 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nun 504. maddesinin 3. fıkrasındaki emredici hüküm uyarınca, tahkim anlaşmasının davalılara karşı uygulanabilir olması için davalıların, temsilcilerine sözleşmeleri tahkimi kararlaştırmak amacıyla imzalama yetkisini içeren bir özel yetki tahsis etmeleri gerekir. Diğer bir deyişle, temsilciye verilen genel yetki, özellikle belirtilmediği sürece tahkim anlaşması yapma yetkisini kapsamaz. Dolayısıyla, temsilciye tahkim kuralı içeren bir sözleşmeyi imzalama yetkisi verilmesinin, sadece tahkim anlaşmasının kapsamı dışında sayılan ve sözleşmeden doğan diğer yükümlülükleri kapsayacağı ileri sürülebilir. Kaldı ki, tahkim anlaşmasının şekli açıdan geçerliliği, bu anlaşmanın tabi olduğu hukuk olan Türk hukukundan farklı olabilecek bir *“lex arbitrii”*’nin (tahkim usulünde uygulanacak hukuk) konusu olsa bile, temsilcinin temsil konusundaki hukuki ehliyeti konusu, Türk maddi hukukuna konu olacaktır. Dolayısıyla, asıl sözleşmeye uygulanacak hukuk olduğundan bahisle değil, vekalet yetkisinden doğan temsilci temsil edilen kişi ilişkisi sebebiyle, Türk hukuku tahkim anlaşmasının geçerliliği açısından uygulanacak hukuk olacaktır. Sonuç olarak, Türk hukukuna göre, temsilciye verilmesi gereken özel yetkinin yokluğu halinde, tahkim anlaşmasının temsilci tarafından imzalanmasının sadece temsilci açısından bağlayıcı ve geçerli olması sonucunu doğurduğu iddia edilebilir.

Bununla birlikte, taraflar arasında yapılan sözleşme müzakerelerinin geçmişi davalıların tahkim anlaşmasıyla bağlı olmaya razı olduklarını gösteriyorsa ve eğer davalılar tahkim hükümlerine, sözleşmenin taraflar arasında sirküle edilmiş çeşitli taslaklarında hiçbir itirazda veya hut yorumunda bulunmamışlarsa, temsilcileri tarafından imzalanmış olan sözleşmede var olan tahkim hükümlerinden varlığından tamamen haberdar oldukları varsayılabilir. Dolayısıyla, bu durum davalıların temsilcilerine tahkim anlaşması yapmalarını hususunda rıza göstermiş olmaları olarak düşünülebilir. Bu durumda Türk Borçlar Kanunu’nun 504. maddesine dayanarak, özel yetkisi

commented upon the arbitration clause in the various agreement drafts circulated between parties they may be considered to be full aware of the existence of the arbitration clause in the agreement that was to be signed by their representative; therefore it may be considered as a consent of the respondents to the representative to sign an arbitration agreement. In such case, it could not be stated that the arbitration agreement/clause is only valid for and binding on the representative due to his lack of specific authority in accordance with Article 504 of the Turkish Code of Obligations.

In addition, lack of specific authority to enter into an arbitration agreement could be remedied *ex post facto*. If the representative, after the commencement of the proceedings, contacts the claimant and/or the relevant arbitration institution/centre to communicate the respondents' intention to participate in the arbitration, without raising any issue as to the validity of the arbitration agreement or its binding character towards the respondents; he may be considered to have the authority to enter into an arbitration agreement given by the respondents *ex post facto*. Moreover, it can be argued that the fact that the respondents only reject the application of the arbitration agreement during the proceedings while they never objected to its inclusion in the agreement during the negotiations process is contrary to the principle of good faith as set forth in the Turkish Civil Code: *"under Turkish Law, contradiction of one own previous conduct is one of the most obvious kinds of abuse of right and violations of the good faith."*

Moreover, it can be argued that according to the public policy implications of Article 504 of the Turkish Code of Obligations this specific authority was a part of Turkish public policy and Article 504 is a rule that is a directly applicable to every contractual relationship and mandatory rule and also part of international public policy. On the other hand, such a rule could be merely considered as "trap for foreigners" which undermines the legitimate expectations of foreign parties who in good faith enter into agreement with Turkish parties. With regard to the issue, although there are various opinions in the doctrine and the relevant tribunal should consider all facts and the background of the dispute particularly; at the very least, some flexibility should be given to domestic rules such as the requirements of Article 504 in order to prevent the defeat of the parties' legitimate expectations in the course of international business.

Even if there is the fact that the representative was at the forefront of the negotiations and that the other respondents did not review/negotiate the agreement, it should be taken into consideration that if the respondents as aware

olmaması sebebiyle tahkim anlaşmasının/maddesinin yalnızca temsilci açısından geçerli ve bağlayıcı olacağından söz edilemeyecektir.

Ayrıca, tahkim anlaşması yapmak için gerekli olan özel yetkinin eksikliği, sözleşme yapıldıktan sonra da *"ex post facto"* giderilebilmektedir. Temsilcinin, tahkim sürecinin başlangıcından sonra, davacıya ve/veya ilgili tahkim kuruluşuna/merkezine, davalıların tahkim sözleşmesinin geçerliliğine veya davalılar açısından bağlayıcı özelliğine yönelik hiçbir konu ortaya atmaksızın tahkimde yer alma niyetlerini iletmesi halinde, söz konusu temsilciye davalılar tarafından tahkim anlaşması yapma yetkisinin *"ex post facto"* verildiği düşünülebilir. Kaldı ki, davalıların asıl sözleşmeye ilişkin yapılan görüşmelerde tahkim anlaşmasına yer verilmesine hiç itiraz etmemişken tahkim sürecinde sadece tahkim anlaşmasının uygulanmasını reddetmelerinin Türk Medeni Kanunu'nda yer alan iyi niyet prensibine *"Türk hukukunda önceki bir davranışa veya işleme aykırı hareket etme, hakkın kötüye kullanılmasının ve iyi niyetin ihlalinin en açık örneklerinden biridir"* aykırılık oluşturduğu da iddia edilebilir.

Diğer yandan, Türk Borçlar Kanunu'nun 504. maddesindeki kamu düzeni çıkarımları uyarınca bu özel yetkinin Türk kamu düzeninin bir parçası olduğu ve 504. maddenin her sözleşmesel ilişkiye direkt uygulanabilir ve emredici olduğu ve uluslararası kamu düzeninin de bir parçası olduğu iddia edilebilir. Buna karşılık, söz konusu emredici kuralın, iyi niyetle Türk taraflarla sözleşme yapmış yabancı tarafların meşru beklentilerini sarsacağından ve yabancılara yönelik bir "tuzak" olarak düşünülebileceğinden bahisle, sadece yurt içindeki hususlarda uygulanabilir olduğu varsayılabilir. Bu soruna ilişkin olarak, doktrinde çeşitli görüşler olmasına ve ilgili hakem heyetinin ayrıntılı olarak tüm vakıaları ve uyuşmazlığın geçmişi dikkate alması gerekmesine rağmen; uluslararası ticarete tarafların meşru beklentilerinin bertaraf edilmesini önlemek için 504. madde koşulları gibi bazı iç hukuk kurallarına az da olsa esneklik tanınması gereklidir.

Görüşmeler sırasında temsilcinin hep ön planda olması ve diğer davalıların görüşmelere katılmamış veya sözleşmeyi gözden geçirmemiş olması durumlarında bile, davalılar basiretli bir tacir olarak sözleşmeye ilişkin yeterli ve uygun hukuki danışmanlık almamayı tercih etmişler ise, iyi niyetle söz konusu anlaşmanın sonuçlarından haberdar olduklarını sonradan *"post facto"* belirtmezler. Bu durumda temsilciye tahkim sözleşmesi yapmak için özel yetki verilmediğini ispat etme yükü davalıların kendilerinde olur.

Bununla birlikte, özel yetki, sözleşmenin imza tarihinde tahsis edilmemiş olsa bile, tahkim sürecinin başlamasından sonra tahkim kuruluşuyla/merkeziyle yapılan

and prudent businessmen chose not to seek adequate legal advice in relation to the negotiation of the agreement, they could not in good faith try to input post facto to the consequences of their lack of knowledge. In such case, burden of proof is on the respondents themselves to show that no specific authority was granted to the representative to enter into an arbitration agreement.

Furthermore, even if the specific authority was not granted at the time of the signature of the agreement, the evidence on records such as the fact that once the arbitration proceedings commenced, correspondences with the arbitration institution were signed by the representative on behalf of the respondents and the fact that other respondents had trust in the representative's decision-making and they did not question his dealings with the claimant, can support the conclusion that the representative was authorized by the respondents to the arbitration agreement.

Therefore, various factors in the evidence submitted could lead the tribunal to find that the respondents consented to the arbitration clause and in view of the practice of international tribunals the arbitration agreement are binding on all the Respondents. The history of the negotiations between the parties could also lead the tribunal to conclude that the respondents consented to the arbitration clause or never objected to it despite having the opportunity to do so. In these respect, the tribunal will look through the evidence on records and take into account the facts in detail to decide on the existence of the specific authority of the representative.

In arbitration proceedings, the one of most common cases is that the parties challenge the jurisdiction of the arbitral tribunal by asserting various objections in addition to their objections on the merits of the case. Two of these jurisdiction objections that may be encountered, especially when one of the parties are more than one person, are that due to failure to notify all parties but notify only one person instead as the representative due process rights of the parties are violated and that the representative did have the specific authority granted by the persons he represents to sign an arbitration agreement/an agreement including arbitration clause and that therefore the agreement/clause the representative agreed on is valid and binding solely on himself.

As explained above, the decision of the arbitral tribunal with regard to these objections and on whether it has jurisdiction over the parties will be rendered, in additional to the applicable law rules, based on the factors such as the background of the relationship of the parties, evidence submitted and that fact whether the parties act in good faith.

yazışmaların davalılar adına temsilci tarafından imzalanmış olduğunu ve diğer davalıların temsilcinin karar alma yeteneğine güvenmiş ve temsilcinin davacıyla yaptığı işleri veya işlemleri sorgulamamış olduklarını gösteren deliller, temsilcinin davalılar tarafından tahkim anlaşması yapmak üzere yetkilendirilmiş olduğu sonucunu destekleyebilir.

Bu sebeple, sunulan delillerdeki çeşitli faktörler hakem heyetini, davalıların tahkim maddesine rıza gösterdiğine ve uluslararası tahkim uygulamasında tahkim anlaşmalarının tüm davalıları bağladığına karar vermeye yönlendirebilir. Ayrıca, taraflar arasında yapılmış olan görüşmelerin geçmişi de hakem heyetini, davalıların tahkim maddesine rıza göstermiş olduğuna veya imkanı olmasına rağmen hiç itiraz etmemiş olduğuna karar vermeye yönlendirebilir. Bu bakımdan hakem heyeti delilleri inceleyecek ve vakıaları detaylıca dikkate alarak temsilcinin özel yetkisinin olup olmadığına karar verecektir.

Tahkim yargılamalarında sıkça görülen durumlardan biri tarafların davanın esasına ilişkin itirazlarının yanında, hakem heyetinden çeşitli itirazlar ileri sürerek yargı yetkisini sorgulamasıdır. Bu yargı yetkisi itirazlarından sıkça karşılaşılabileceklerden ikisi ise, özellikle taraflardan birinin birden fazla kişiden oluşması halinde görülen, tarafların her birine bildirim yapılmaması ve yalnızca temsilci sıfatıyla bir kişiye bildirim yapılması nedeniyle adil yargılanma haklarının ihlal edildiği ve temsilcinin tahkim anlaşması/tahkim maddesi içeren sözleşme yapması için temsil ettiği kişilerin özel yetkisine sahip olmaması ve dolayısıyla tek başına kabul ettiği sözleşmenin/maddenin sadece kendisi için geçerli ve bağlayıcı etkisinin olduğu iddialarıdır.

Yukarıda açıklandığı gibi hakem heyetinin, bu itirazlara ilişkin ve yargı yetkisinin olup olmadığı yönündeki kararı, uygulanacak hukuk kurallarının yanında, tarafların ilişkisinin geçmişi, sunulan deliller, tarafların iyi niyetle hareket edip etmediği gibi etkenler üzerine verilecektir.